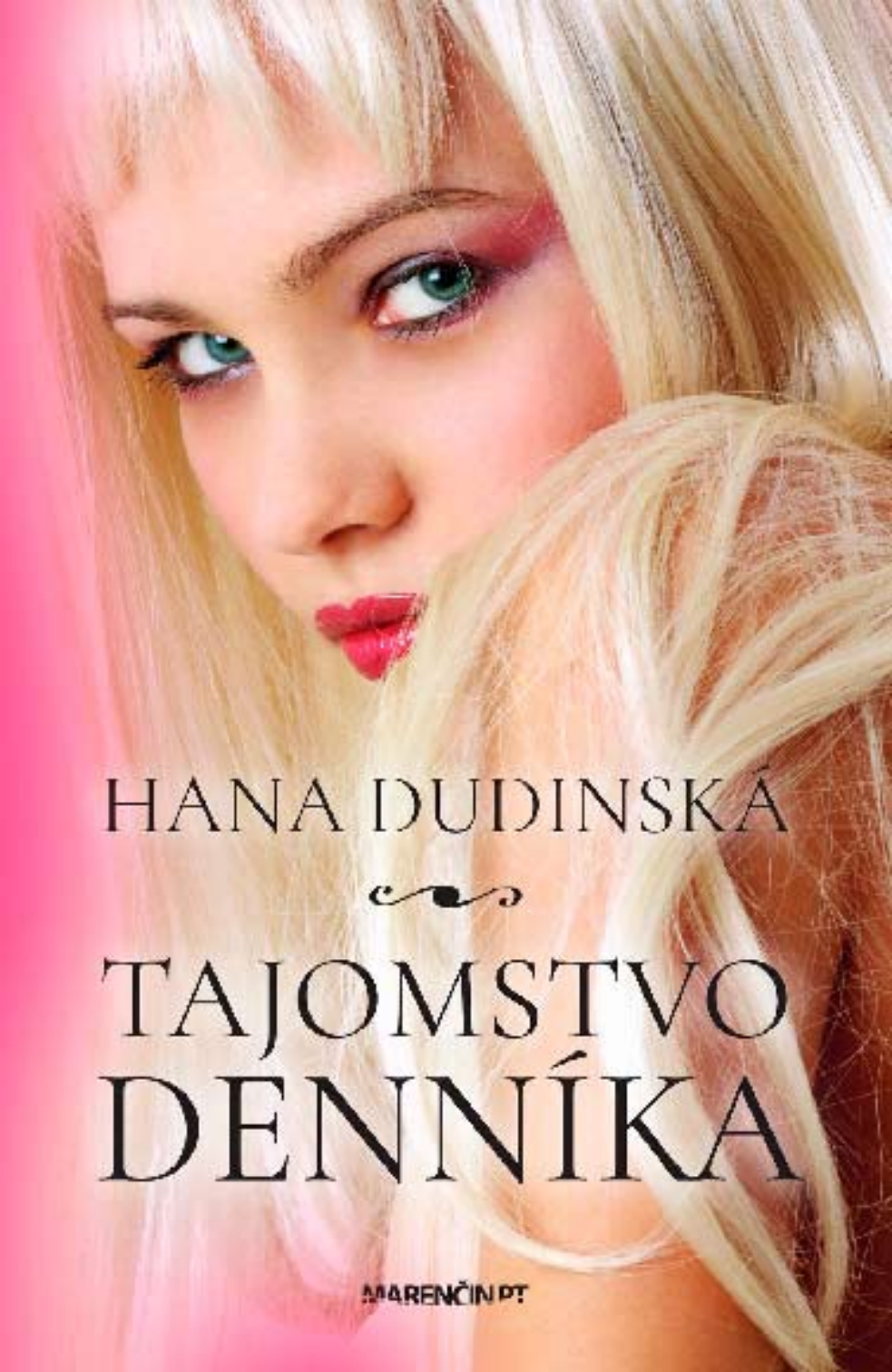

HANA DUDINSKÁ

TAJOMSTVO DENNÍKA

MARENČIN PT

PT

Hana Dudinská

Tajomstvo denníka

MARENČIN PT

Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami,
udalosťami a miestami je možná.
Je to život okolo nás a my sme jeho súčasťou.

© Hana Dudinská, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
788. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0491-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0492-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0493-0 (ePub)

Petra

Petra sa sklonila k taburetke potiahnutej vyblednutým staroružovým plyšom. Odtlačila ju pod okno. Inokedy taká starostlivá, nevšímala si pri tom škrípavý zvuk, ktorý sa odlepil od podlahy a vystríhal pred jej možným poškriabaním.

Sťažka si sadla a pritiahla si tuhšie na telo pletený kardigán. Keď ho objavila v nákupnom centre, hneď vedela, že nemôže zostať visieť na vešiaku v predajni, ale patrí do jej šatníka. Bol jej obľúbeným kúskom na chvíle sladkého ničnerobenia a povaľovania sa.

Zrakom skĺzla na pedantne poprepletanú jemnú priadzu, ktorá vytvárala symetrický náročný vzor. Vedela ho oceniť. Boli časy, keď si sama plietla svetre a vyrábala vďačné darčeky pre celú rodinu. Namáhala si pamäť, chcela si spomenúť, ako sa len volali tie časopisy, ktoré mama tak starostlivo celé roky ukladala v spálni do spodnej police masívnej dubovej skrine. Rada v nich listovala a vyberala potrebné strihy a stále nové a nové nápady na pletenie. *Verena*, vypadol ten názov z hlbokého zákutia mozgovej kôry. Jeden bol Verena, ale názvy ďalších, ktorých nové čísla jej mama dychtivo očakávala v novinovom stánku, si nevybavila. Začudovala sa, akým smerom sa jej zatúlali myšlienky. Pletenie je naozaj to posledné, čo ju teraz zaujíma!

Napriek tomu, že izba bola dobre vykúrená, striaslo ju od zimy. Vedela, že by mala niečo zjesť. Aspoň pár lyžíc polievky... alebo kúsok vianočky s maslom a džemom. Aj teplé kakao by jej urobilo dobre. Nedokázala sa však vzchopiť a pripraviť si jedlo jej pripadalo nad ľudské sily.

Nebránila sa. Už nebojovala. Oddala sa slabosti a celá sa vnorila do letargie, ktorá ju ovinula do bezpečia svojej siete.

Nevedela odhadnúť, či prešlo desať minút, alebo celá hodina. Namáhavo siahla po malej knižke, ktorá sčasti ležala na stole a sčasti presahovala jeho okraj do voľného priestoru. Zazdalo sa jej, že keby len zľahka fúkla, narušila by krehký balans a knižka by spadla na vinylovú podlahu.

Prstom prešla po koženom obale, po precízne zaoblených hranách a hmatom kopírovala vystupujúcu kresbu pestrofarebnej kytice, umiestnenej v pravom hornom rohu. Pripomenula si deň Emminých piatych narodenín. Petrina matka, Emmkina stará mama, jej vtedy podala darček zabalený do ligotavého papiera, úhľadne previazaný stužkou. Emma s nefalšovanou radosťou a detskou nedočkavosťou rozviazala mašľu, pretrhla papier a v rukách sa jej objavil bledomodrý zápisník.

Dospelí čítali z tváre dievčatka, že sa jej veľmi páči.

„Ako sa volajú tie kvietky, starká?" opýtala sa vtedy.

Od útleho veku patrila k tým deťom, ktoré sa o všetko zaujímajú a neúnavne si skladajú svoju zásobu vedomostí.

„Tie modré sú nezábudky, biele konvalinky a tie jemne fialové sú fialky. Keď sa, Emmka, naučíš dobre písať, môžeš si do zápisníka napísať, čo len chceš. Napríklad aj svoje tajomstvá."

„Tajomstvá? To myslíš, ako keď zlá čarodejnica zatvorila Zlatovlásku do vysokej veže a nikto o tom nevedel? To bolo jej tajomstvo?" opýtala sa Emma.

Nečakala na odpoveď a o chvíľu pribehla zo svojej detskej izby, vysypala na stôl pastelky a sústredene sa snažila hneď na prvú stranu nakresliť kyticu kvetov.

Petra pocítila závan previnenia. Odvtedy uplynuli tri roky a ona sa vôbec nezaujímala o ďalší osud tejto knižočky. Nerozmýšľala nad tým, či jej dcérka má svoje tajomstvá, ktoré by zverila bledomodrému zápisníku. Až do dnešného rána.

Keď Emma odišla do školy, Petra zastala na prahu detskej izby. Rozhliadla sa, zodvihla pyžamo pohodené na koberci a prehodila ho cez opierku stoličky. Pootvorila okno a izba lačno nasávala ranný mrazivý, ale príjemne svieži vzduch. Ponatriasala ružový vankúš s motívom Hello Kitty a napínala miestami pokrčenú plachtu. Keď v jednom rohu zastrčila koniec plachty pod matrac, ruka jej zavadila o nejaký tvrdý predmet. Vytiahla odtiaľ dávno zabudnutý zápisník.

Sadla si na okraj detskej postele, poobzerala sa okolo, akoby ju niekto v prázdnom byte mohol vidieť a začala v ňom pomaly listovať. Hneď na prvej strane sa objavila kresba kvetín.

Emmke sa celkom podarila, pomyslela si hrdo.

Otočila na ďalšiu stranu. Cítila sa ako zlodej, ktorý si berie, čo mu nepatrí. Nedokázala odolať pokušeniu. V zápisníku nebolo toho veľa. Strany s popísaným textom sa striedali s kreslenými obrázkami.

Za domčekom s dymiacim komínom, latkovým plotom a s nakloneným snehuliakom nasledovalo pár viet o tom, ako Emmka bola u starých rodičov. Sánkovanie sa jej veľmi páčilo. Zoznámila sa s Nelkou, ktorá bývala so svojimi rodičmi neďaleko jej starkých. Váľali sa v snehu a potom stavali snehuliaka.

Petra si dokázala celkom jasne vybaviť tento zimný deň. Deti nevedeli dostať dlho domov, aj keď mráz prituhoval stále silnejšie. Báli sa, že dievčatá ochorejú.

Starká im pripravila horúci čaj s medom a kysnutý marhuľový koláč zjedli do poslednej omrvinky. Petru spomienka na čarovné chvíle zohriala pri srdci.

Z ďalšieho listu sa na ňu široko usmievala ceruzkou nakreslená tvár, lemovaná po oboch stranách zapleteným vrkočom.

Toto je moja najlepšia spolužiačka. Volá sa Alžbetka. Je verná kamarátka. Neohovára. A nie je lakomá. Včera na matematike nevedela tretí príklad, tak som jej nechala odpísať...

Niekoľko nasledujúcich strán bolo popísaných písmom, ktoré bolo Petre dôverne známe. Emmka má písmo pekné, úhľadné a starostlivo vtláčané na papier.

Na poslednej zaplnenej strane však bolo písmo akoby roztrasené, text bol ťažko čitateľný.

Cez víkend som bola zase u otca. Bolo celkom dobre. Vzal ma do mesta. Boli sme v obchodoch. V McDonalde mi kúpil hranolky a kolu. Keď sme sa vrátili, chvíľu som sa hrala na počítači. Urobila som si ľahké úlohy do školy. Ťažké robím doma s mamou. Otcovi sa moc nechce do učenia.

Petra pomaly lúštila zvyšok textu:

Večer som sa kúpala. Otec zase vliezol za mnou do vane holý. Bol to HNUS!

Kamila

Za živým plotom zaznieval prenikavý detský plač. Prerušil ho príval nahnevaných slov, ktorým Kamila na diaľku nemohla rozumieť. Niekoľko hláv sa zvedavo otočilo v snahe zistiť, čo sa deje. Asi dvadsať metrov vpravo od zastávky mestskej hromadnej dopravy, spoza upravených kríkov zeleného krušpánu, lemujúcich chodník, ktorý sa ostro strácal za zákrutou križovatky, sa vynorilo štvorročné, možno päťročné dievčatko. Utíchlo, ale plecia sa mu otriasali v potláčaných vzlykoch. V neprirodzene napätej póze sa pootočilo späť a čakalo. Vzápätí sa zjavila žena, asi jeho matka, ktorá nekontrolovane a s veľkým hnevom chrlila výčitky smerom k dieťaťu. Týčila sa hrozivo nad ním, šermovala pravou rukou v povetrí, druhá ruka zvierala rukoväť kabelky a strakatej nákupnej tašky, ktoré zhodne so ženinou rozrušenou gestikuláciou poletovali hore-dolu.

Aby dodala silu svojej hysterickej reči, zmenila stratégiu. Dlaň pravej ruky si založila pod ľavú pazuchu so vzdorovitosťou, ktorú by ste očakávali skôr od toho dieťaťa než od nej. Zvrtla sa prudko s tým, že už o malú nemá záujem a odchádza. To spustilo u dieťaťa preľaknutú reakciu a novú vlnu teraz už zúfalého plaču. Rozbehlo sa za matkou. Matka víťazoslávne zastala, schmatla dievča za ruku a ťahala ho k zastávke.

Kamila sa odtrhla od výjavu, ktorý pozorovala, práve jej prichádzal autobus. Do toho istého autobusu prednými dverami nastúpila stále nahnevaná žena, dieťa jedovito postrkovala pred sebou a vtlačila ho do sedadla. Výhražne naň zazrela, otočila sa smerom dovnútra rozbiehajúceho sa poloprázdneho autobusu a demonštratívne vykríkala:

„Vidíš, teraz sa na teba všetci dívajú! Nech vidia, čo vyvádzaš a môžeš sa za to hanbiť! Tak to si teda prehnala! Len si nemysli, že si môžeš všetko vynucovať revom! Tak toto si naozaj prehnala!“

Dieťa so sklopeným zrakom nehybne sedelo.

„Toto je posledná výstraha! Počuješ ma? Toto je posledná výstraha!“

Tá ženská bola nezastaviteľná.

To ty sa môžeš hanbiť, pomyslela si Kamila rozhorčene.

Upokoj sa konečne! mala už na jazyku.

Aká posledná výstraha? To čo má nasledovať? Chceš to decko hádam vyfackať? Bože, aká chudera. Vôbec sa neovláda. Vedie nerovný súboj s vlastným dieťaťom. Ako sa asi k nemu správa za zatvorenými dverami? Nechcem si to ani predstaviť. Určite nechápe to, že svoje dieťa emocionálne vydiera. Nie že nechápe, ona nemá ani šajnu, že také slovné spojenie vôbec existuje. Ako matka by mala intuitívne pochopiť, akú bezradnosť to dieťa prežíva. Je naozaj celé stŕpnuté.

Lepšie sa jej prizrela. Očká začervenané a lesklé od sĺz, líca zrumenené. Plavé vlasy mala zopnuté do vysokého chvosta. Viaceré pramene sa uvoľnili zo širokej ostročervenej gumičky a neposlušne jej padali do tváre. Nohy obuté do obnosených tenisiek sa jej hompáľali vo vzduchu. Sivé tepláky na členkoch stiahnuté do prúžkovaného lemu a bavlnená bunda sa jej zdali do stále studeného počasia nepostačujúce.

Matku vedľa nej odhadovala možno na 36 rokov. Bola štíhla, oblečená v tmavomodrých rifľových nohaviciach, kabátik jej siahal po pás. Vlasy mala ulízané, popretkávané prameňmi viacerých odtieňov hnedej farby. Trónila na nich väčšia spona v tvare listu. Tvár ženy nebola pekná. Skôr všedná, ničím zaujímavá. Momentálne odpudivá svojím tvrdým výrazom.

Kamila si ju vedela úplne jasne predstaviť s pohárom vína, prípadne rovno s fľašou. Nechýbala by dymiaca cigareta. A hlúpe pripité reči s nejakou kamoškou na tej istej vlnovej dĺžke a s rovnako vysokým rovnakým stupňom IQ. Hoci postupne žena chladla, mala potrebu občas sa k dcére nakloniť a povedať jej niečo štipľavé priamo do ucha. Aby už konečne pochopila a zapamätala si aj pre druhýkrát, že s ňou nebude zametať.

Kamila sa počas jej hlasného výstupu len ťažko ovládala, aby nezasiahla a matku neupozornila, že sa správa celkom nevhodne. Ostatní cestujúci sa len nemo prizerali a Kamila v duchu zvažovala.

Nerob to. Buď ticho. Nepotrebuješ, aby na teba celý autobus zízal. Čo dosiahneš? Nadá ti do všeličoho, až sa budeš červenať a s dcérou sa vyrovná, keď príde domov.

Prvotný nával rozhorčenia proti žene potlačila a v duchu zvažovala ďalšiu stratégiu. Ani skutočnosť, že je pracovníčkou sociálnoprávnej ochrany detí, ju v tejto situácii neoprávňuje, aby matku legitimovala. Jedine zistenie jej totožnosti a bydliska by bolo východiskom k ďalšiemu preverovaniu, či sa jednalo o jednorazový skrat v jej správaní, alebo nedajbože, s tým dieťaťom bežne takto, alebo aj horšie, zaobchádza.

Ak však siahne na to dievčatko a nejako mu aj fyzicky ublíži, vlepí mu facku, alebo ho zbije, to nemôže nechať bez odozvy. Ukáže svoj služobný preukaz vodičovi a požiada ho o privolanie policajnej hliadky. Spíšu záznam o incidente a preklepnú širšie sociálne pomery rodiny. Takmer by si to aj želala. Teda nie, aby bolo dieťa napadnuté, ale aby sa dostala k totožnosti tej nepríjemnej ženskej a mohla sa uistiť, že dievčatko žije život v bezpečí a riadnej opatere. K tomu už nedošlo. Žena na predmestí vzala dieťa za ruku, vystúpili a Kamile, ktorá im pohľadom išla za pätami, sa o chvíľu stratili.

Kamila si vyčítala, že sa nevie odbremeniť od svojej práce. Videla a zažila za tie roky príliš veľa bolesti a detského utrpenia a nedokáže byť k nemu ľahostajná. Vníma citlivo, čo zlé sa deťom deje a akým hrozným spôsobom im dospelí kradnú detstvo.

Nie je jednoduché zatvoriť dvere po skončení pracovnej doby, otriasť sa, zhodiť náklad nepekných zážitkov a pocitov a veselo odkráčať domov. Vie, že jej pracovné tempo je vražedné. A aj zdravotné ťažkosti ju trápia čoraz viac.

Zvyšok cesty sa nechala unášať monotónnym zvukom motora a jej telo sa verne prispôsobovalo rytmu jazdy. Jazda bola príjemne kolísavá, až jej oťaželi viečka a túžila vystrieť si unavené nohy a chrbát na pohodlnú posteľ. Našťastie, uši trhajúci zvuk bŕzd ju vždy vrátil z driemot do reality a prinútila sa podvedome sledovať cestu a nepremeškať svoju zastávku.

Absolvovala ju už toľkokrát! Najskôr sa pomaly posúvajú centrom mesta, ktoré pôsobí v čase dopravnej špičky stále tesnejšie, hlučnejšie a nepriechodnejšie. Zvlášť kritické je miesto, svetelná križovatka, kde sa v pravých uhloch prúdy vozidiel zbiehajú a následne sa náhlia na všetky svetové strany. Nie je nič nezvyčajné, že sa tvoria kolóny áut a situáciu riešia dopravní policajti.

Smerom von z mesta ubúdajú budovy a cestu lemujú stromy a kríky a na vzdialenom vyvýšenom teréne sa črtajú paneláky sídliska, akoby postavené z kociek lega. Keď míňajú tiahlu vodnú nádrž, vždy zbystrí pozornosť. V každom ročnom období ju zaujme svojou jedinečnou atmosférou, ktorú vyžaruje. Fascinujú ju vysokánske stromy, lemujúce vzdialenejší breh. Ich košaté koruny sa prepletajú a poskytujú vhodné útočisko pre vtáctvo, ktoré tu s obľubou hniezdi.

Kŕdle kačíc, ktoré na jar vyvedú svoje roztomilé mláďatá, sú atrakciou najmä pre mladé rodiny a ich deťúrence. Obdivujú ich s neskrývanou radosťou. Ale rovnako aj v zime, keď ľudia svoju prechádzku spoja s kŕmením vtákov. Tie sa vďačne vrhajú na kúsky suchého chleba a lovia ich z hladiny ľadovej vody. Nedajú sa rušiť ani skupinkami športuchtivých korčuliarov, dospelých aj tých menších, ba aj celkom najmenších, ktorí sa neďaleko s hokejkou alebo bez nej preháňajú, potkýnajú, padajú a vstávajú na očistenej ľadovej ploche zamrznutého jazera.

Keď ortuť teplomera vystúpi o niekoľko desiatok stupňov vyššie, trávnaté plochy sú vyhľadávané na opaľovanie sa a oddychovanie. Tí, ktorí sa neboja zradných hĺbok, a neuvažujú ani o rizikách kožných problémov, alebo jednoducho len v horúčave neodolajú, využijú lákavú možnosť vnoriť sa do vody a príjemne sa ochladiť.

V čase rybárskej sezóny, najčastejšie na kamenistom brehu alebo blízko mosta, rozkladajú rybári svoje náčinie a pre Kamilu nepochopiteľne celé hodiny mĺkvo pozerajú na vodu.

Kamila je rada, že nebýva priamo v meste. Obec, v ktorej má svoj dom, nie je veľmi vzdialená od mesta a zároveň je útulná a plná zelene, a teda poskytuje jej toľko potrebný pokoja útočisko po rušných pracovných dňoch. Cesta autobusom predstavuje pre ňu čas, ktorý jej pomáha preladiť z modu práca do modu osobný život. Ale len vtedy, ak si k nej neprisadne niektorá suseda, prípadne aj cudzia rozhovoru chtivá osoba. Unavená a presýtená kontaktom s ľuďmi si nemieni robiť násilie nútenou konverzáciou, ktorej obsahom sú najčastejšie problémy a znova problémy. Zo slušnosti odpovedá hm, áno, nie, alebo chápavo prikývne hlavou. O hodinu, o dve by z nej bola celkom iná, príjemná spoločníčka. Ale teraz, prosím, nie!

* * *

Už z diaľky poobzerala dvor a záhradu a preletela zrakom po antracitovo sivých plastových oknách a novučičkej žiarivej fasáde svojho domu. Po dlhom zvažovaní a hodinách strávených na stránkach internetu sa rozhodla pre kombináciu bielej a sivej farby. Urobila dobre. Právom bola na svoj vynovený príbytok hrdá. Pri dnešnej dobe a pri tom plate, ktorý má. A bez pomoci Mira... Preglgla hrču v krku a prinútila sa potlačiť bôľ.

Zatvorila za sebou bráničku, prešla pomalými krokmi ku vchodovým dverám a chcela pootočiť kľúčom. Dvere však neboli zamknuté. *To je celá Nika. Myslí si, že preháňam, keď jej znova a znova vysvetľujem, aby nenechávala dvere otvorené. Veď nedávno, práve tu neďaleko v susedstve, nejaký feťák vykrádal domy. Prečo si len tie deti vždy myslia, že ich mamy všetko dramatizujú?*

„Ahóóój!" ohlásila sa z predsiene.

Odpovedali jej pološialené výkriky metalového speváka, derúce sa z Nikinej izby.

Odložila kabelku, zavesila trojštvrťový kabátik na vešiak a s úľavou si vyzula členkové čižmičky. Vkĺzla do papúč, ale stále to nebolo ono. Naučeným pohybom odložila náušnice a retiazku s príveskom. Každý kúsok oblečenia, ktorý mala na sebe už od šiestej hodiny ráno, jej prekážal, tlačil ju a omínal, proste jej spôsoboval fyzické aj psychické muky. Až keď sa toho všetkého v rýchlosti zbavila, dopriala si krátku sprchu a natiahla si pohodlné domáce oblečenie, čiastočne zo seba zložila starosti pracovného dňa.

Voda práve zovrela a opatrne ju liala do šálky na voňavú kávu, keď ju Nika od chrbta zľahka objala okolo pliec a spustila:

„Mami, mala si dnes v robote nejakú nepríjemnú ženskú?"

„Dalo by sa povedať, že každý druhý deň tam máme nejakú nepríjemnú ženskú."

„Ale ja myslím, takú naozaj nepríjemnú, nahnevanú ženskú."

„Prečo sa pýtaš?"

„Tak si predstav, keď som sa viezla v autobuse zo školy, v centre nastúpila nasratá baba..."

Kamila sa na Niku nepekne pozrela.

„Viem, že neznášaš nadávky, ale chcem ti to popísať presne, ako to bolo. Aj s celou atmosférou."

„No poď. Hádam to prežijem."

„Teda tá ženská bola naozaj veľmi nahnevaná a všetci dookola sme si vypočuli, ako vykladá svojej známej, že bola dnes na sociálke a tá kurva," Nika opatrne stlmila hlas, „z druhého poschodia ju riadne vytočila. ‚Vraj či viem, že môj Adam nechodí poriadne do školy,' pokračovala tá nahnevaná.

‚Aká by som to bola mater. No jasné, že viem!' ‚A či viem, kam ide a s kým trávi čas, keď nejde do školy. No mne by to už isto zavesil na nos, kde sa potĺka!' ‚A či viem, že keď bude mať neospravedlnených sto hodín, budem ja trestne stíhaná, za nejaké...počkaj, ako to bolo... za ohrozovanie mravnej výchovy. No to teda neviem. Ale to by som nechcela!' ‚A či viem, že sa na Adama sťažujú, že je vulgárny. No ja, kurva, neviem, čo je vulgárny, ale som sa nepriznala!'

Kamila sa schuti zasmiala na dcérinom hereckom výkone.

„To bola určite Kubašková. Našťastie nie u mňa, ale u Marienky."

„Dnes bolo teda v emhádečke akosi rušno," zakončila Kamila.

Do šálky s kávou doliala mlieko a slastne si odpila.

* * *

Bol piatok podvečer. Kamila zbožňovala pocit, že zajtra nemusí ísť do práce. V sobotu ráno si neskutočne rada poleňošila v posteli. Obvykle aj do pol deviatej, až deviatej.

S výnimkou víkendov, keď mala služobnú pohotovosť. V tom čase, mimo pracovných hodín, obvykle podľa rozpisu celý týždeň, v popoludnia a vo večerných hodinách nosila služobný mobil všade so sebou. Doslova aj na toaletu a do sprchy.

S telefónom na dosah ruky zaspávala veľmi ťažko, s obavami a s nedefinovateľnou tiesňou, že zazvoní a ona musí byť pripravená poskytnúť súčinnosť polícii. Predstava aktívnej pohotovostnej služby, obzvlášť počas tmavej noci, ktorú bičuje neľútostný dážď, alebo v snehom zaviatom meste, v hlbokej nočnej hodine, bola až strašidelná a prinútila ju lepšie sa

skryť pod paplón. Napriek rokom svojej praxe a pocitu zodpovednosti za dieťa v núdzovej situácii mala rešpekt pred tou malou plastovou vecičkou. Práve preto, lebo už poznala, že stať sa môže všeličo a na „to všeličo" sa nedá celkom pripraviť. Každá situácia je iná. Zvyčajne dosť dramatická. Musí si udržať psychickú odolnosť a vyhodnocovať ohrozujúce okolnosti, v ktorých sa dieťa alebo viaceré deti nachádzajú a rozhodovať sa rýchlo.

Riešila už alkoholikov, ktorí sa bili, robili krik a v byte s nimi bolo plačúce dieťa. Susedia našťastie zalarmovali políciu. Bolo potrebné dieťa odviesť do bezpečia. Vtedy pomocou policajnej databázy vyhľadali príbuzných a dieťa im odovzdali. Po zistení, že rodičia pijú prvú ligu a nedokážu sa postarať o svoju dcéru, pomáhala o pár dní príbuzným spisovať návrh na súd na zverenie dievčatka do ich starostlivosti. Našťastie maličkú mali naozaj radi a chceli ju vychovávať.

Stretla sa však aj s tým, že sa nepodarilo nájsť príbuzných dieťaťa a vtedy bola noc naozaj dlhá. Nielen pre Kamilu. Ale pravdaže bola plná strachu a cudzích tvárí pre dieťa, pre ktoré bolo v danej situácii riešením jeho umiestnenie v krízovom centre alebo v detskom domove.

To nejde bez uznesenia, ktoré musí vydať sudca. Napísať návrh, doručiť ho sudcovi, vytelefonovať vhodné zariadenie. Spisovať záznamy, do toho zabezpečiť odvoz, šoféra, detskú autosedačku. Utešovať dieťa, pritúliť ho, pohladiť. Veď nevie, čo sa deje. Kto sú tie cudzie tety a ujovia. A kam vlastne ide? Postarať sa, aby nebolo hladné, smädné. A má si vôbec čo obliecť? Medzitým aj mater trochu vytriezvie a nájde v sebe zvyšky materinskej lásky. Hystericky sa nechce vzdať dieťaťa. Upokojovať aj mater. Informovať ju o všetkom, čo sa deje, prečo sa tak deje. Vysvetľovať jej, že dieťa ide do bezpečia. Nie, neberieme ho navždy. Ona je predsa matka a môže za ním prísť kedykoľvek. A môže sa oň aj naďalej starať (ak sa dokáže dobre starať a nepiť).

Chvalabohu, že policajti urobili poriadok. Inak by asi aj schytala nejakú facku. Nezabudla ani na hračku. Malý plyšový psík so smiešne dlhými ušami. Dieťatko v autosedačke ho tuho stískalo rúčkami. Jedinú známu vec, ktorá mu dodávala aspoň kúsok pocitu bezpečia. V tejto bláznivej chvíli a počas tejto dlhej noci. Plnej emócií, napätia, sĺz aj opileckých výkrikov.

Spomenula si aj na štvorročnú Mirku, ktorá postávala pri opitej matke, ležiacej na chodníku priamo na námestí.

Pred mesiacmi ju potrápila skupina štyroch černochov, ktorí tvrdili, že sú maloletí. Na maloletých ani zďaleka nevyzerali, čo sa neskôr aj potvrdilo. Telefonát prišiel podvečer od cudzineckej polície. Keďže išlo o cudzincov, celý proces bol ešte zložitejší. Odviezli ich napokon do špecializovaného zariadenia cez pol republiky, kde sa dali trochu dohromady, prešli lekárskou prehliadkou, dostali čisté oblečenie, oddýchli si a... o pár dní ušli, aby pokračovali v ceste za vidinou lepšieho života.

Kamila si v to ráno ľahla o pol štvrtej do postele s tým, že o pár hodín mala vstávať do práce.

Bola osudu vďačná, keď celý týždeň ten telefón nezazvonil a ona v pondelok ráno s úľavou odovzdala štafetu kolegyni.

Ale dnes nie je ten piatok. Dnes je piatok piatkom a ona v tom okamihu, keď Nika odišla za priateľkou, takisto zatúžila po prítomnosti niekoho blízkeho. Vedela, že Erika ju nesklame. Vytočila jej číslo a dohodli sa na stretnutí v obľúbenej kaviarni.

Erika

Do stretnutia s Kamilou mala ešte hodinu a dvadsať minút čas. To znamená, nie veľa. Stála pred šatníkom a zvažovala, čo si obliecť. Na zovňajšku jej vždy záležalo. Sem-tam povytiahla vešiak s blúzkou a v predstave ju hneď kombinovala s farebne a strihovo vhodnou sukňou alebo nohavicami. Blúzku nakoniec zamietla. Veď k večeru sa ešte ochladí. Ale mohla by si predsa cez ňu prehodiť ľahkú štólu, ktorá jej poskytne trochu tepla a zároveň skryje tie prekliate kilá navyše.

Bóóóže, nie! Veď sa uvedom. Nejdeš na svadbu, ani oslavu, ani do divadla. Ideš na kávu s Kamilou.

Káva s Kamilou, kultúra, prechádzka – vždy chcela byť pekne oblečená a upravená. Akýkoľvek detail, ktorý ona pociťovala ako nedostatok, ju vyrušoval. Ešte dlhé minúty postávala pred skriňou, jednotlivé veci vyberala a znova vešala a skladala. Nenávidela svoju nerozhodnosť.

Pozrela do kúta izby a skontrolovala digitálne číslice na hodinách vedľa postele. Čas značne pokročil. Nenávidela dôverne známe úzkostné pocity, ktoré sa ju snažili ovládnuť.

Konečne bola pripravená odísť z bytu. V predsieni si ešte rýchlo obula vysoké poltopánky z velúrovej kože, ktoré zdobil úzky lem imitujúci vykrajovanú čipku. Zaväzovali sa na šnúrky rovnako z koženého materiálu, ktoré boli zakončené krátkym strapcom.

Hoci sa náhlila, pred vysokým zrkadlom zaváhala a pozrela sa doň. Nevidela príjemnú 33-ročnú ženu s bohatými plavými vlasmi, ktoré jej v neposlušných kučerách padali takmer až na plecia. Ženu, ktorej dominantným prvkom tváre boli zaujímavé sivozelené oči. V zrkadle sa odrážala jej plnšia postava. Objemné, pevné poprsie, vysoké nohy a žensky oblé boky by potešili nielen barokového maliara. Vzpriamené držanie tela dodávalo siluete akúsi dôstojnosť a graciozitu. Erika vo svojej kritickosti až prižmúrila oči a vnímala len ženu s nadváhou. Nenávidela toto telo a túžila po štíhlej postave, ktorú závidela modelkám na obálkach časopisov a predvádzacích mólach.

* * *

Bolo až prekvapivé, že v typickej sídliskovej zástavbe sa nachádza také útulné miesto, ako je kaviareň Ateliér. Majiteľ s neuveriteľným citom premenil spustnutý malý domček, ktorého pôvodný účel bol pre Eriku neznámy, na priestor, ktorý si vás podmaní svojou dôvernou atmosférou.

Stolíky v elegantnom tmavozelenom odtieni s okrúhlymi mramorovými doskami a čierne kovové kreslá obložené mäkkým čalúnením priam pozývajú k posedeniu pri voňavej šálke kávy a k rozhovoru s priateľmi.

Pravidelní postarší návštevníci si užívajú relax pri čítaní knihy alebo listovaní časopisov.

Miestnosti kraľuje oválny bar materiálom a farbou ladiaci so stolíkmi, za ktorým sa neúnavne pohybuje zručný barista vo svojom svete kávovarov, šejkrov, odšťavovačov, mixérov, dávkovačov a ohrievačov.

Chlad nablýskanej dlažby zmierňuje netradičný koberec zo strižnej vlny s minimalistickým kvetinovým vzorom, deliaci plochu miestnosti takmer na identické polovice.

Vnútorný dizajn dotvárajú čiernobiele fotografie a kresby tematicky ladené v štýle filmového priemyslu. A k tomu množstvo drobností, sošiek, kurióznych predmetov a postavičiek, ktoré našli svoj domov na regáloch, poličkách, v závesných priehľadných skrinkách alebo len tak voľne visia v priestore.

Erika sa tešila na stretnutie s Kamilou. Mala ju úprimne rada. Bola od nej dosť staršia, ale ich vzťahu to neprekážalo. Naopak. Bola pre Eriku ako staršia sestra, ktorá ju vedela pochopiť a dobre jej poradiť. Čudovala sa mnohokrát, ako Kamila našla tie správne slová a odhalila dokonale presne, čo Erika cíti a prežíva. Ocenila neraz jej skúsenú radu a povzbudenie. Pri hlbokej neistote, ktorá ju sprevádza ako tichý tieň, jej dodávala potrebné sebavedomie.

Vedela v ľuďoch čítať ako z knihy. Pýtala sa jej, ako to robí. Len sa skromne pousmiala a tvrdila, že je to dar od Boha alebo jednoducho to priniesla jej práca s ľuďmi.

Chcela jej byť rovnakou oporou. V tých zlých časoch. Tak zvykli volať

to kruté obdobie, ktoré prežívala s Mirom. Ešte aj teraz sa jej roztriasli kolená a bojovala so slabosťou. Nevie, či to dokázala, ale snažila sa byť Kamile nablízku.

Bránila sa tomu, aby upadla do smutných myšlienok. Predsavzala si, že chce byť veselou spoločníčkou. Všetci majú radi veselých ľudí. Ale zdá sa, že tí sú čoraz vzácnejšou kategóriou.

Takmer siahla po kľučke na vchodových dverách, keď si to rozmyslela a ako mnohokrát predtým, rozhodla sa Kamilu počkať vonku. Ale možno je už Kamila dnu.

Urobila pár nerozhodných krokov a ignorovala dohodu s priateľkou o tom, že tá z nich, ktorá príde ako prvá, nebude vyčkávať, vojde do kaviarne a obsadí ich obľúbený stôl. Ak ten nebude voľný, tak si sadne k obľúbenému stolu číslo dva.

Ako to jednoducho znie: vojsť dnu. Ale ono to naozaj jednoduché je, napomínala sa Erika. Kamila vedela, že pre Eriku vôbec nie je samozrejmé otvoriť tie dvere, prejsť ladne s jej širokými bokmi po jemne sa poddávajúcom koberci a zamieriť k obľúbenému stolu, prípadne zmeniť smer k obľúbenému stolu číslo dva. Erika už vo svojich útrobách cítila dvíhajúce sa hlavy a páry sledujúcich očí, ktorým sa vyhýbala pohľadom.

Erike sa uľavilo, keď zazrela Kamilu cez okno, ako mávajúcou rukou signalizuje svoju prítomnosť vnútri miestnosti. Odvážne stlačila kľučku a s úsmevom kráčala k nej.

Erika jej vtlačila jemný bozk do vlasov, aj keď s pobavením vedela, že Kamila tieto prejavy náklonnosti nemusí. Kto Kamilu poznal, vedel, že jej svetielka v očiach pri stretnutí znamenajú viac, ako tie babské objatia a bozky na obe líca, opatrne, aby sa nerozmazal rúž a neporušil vydretý make-up.

Aj v tejto pohodovej situácii sa potvrdilo, čo je dávno známou skutočnosťou: žena dokáže robiť viac vecí naraz v porovnaní s mužom. Zbytočne sa muži pri tomto tvrdení pousmejú. Je vedecky dokázané, že ženy majú oveľa lepšie prepojenú pravú a ľavú stranu mozgu.

Muži však nemusia byť smutní: údajne sú lepší v koncentrovaní sa na jednu úlohu. Preto sa napríklad lepšie orientujú v mape a sú dobrí kuchári. Vyskytuje sa u nich také prepojenie medzi prednou a zadnou